

מות שאול

הלווית החייל הבודד, סמ"ר שון כרמלי

האור נופל על התאנה וממשיך לפל,
 מגיע לארץ, תוסס לרגע, נבלע בין השיחים הנמוכים
 מצית רק להרף את הסלעים, שוטף
 למטה, נוגע במדורות העמק סביבם פורצת שירה –
 הם אבודים לרגע, מחפשים מסתור האחד בשני –
 מניחים לכלי הברזל להצטנן על העשב. קר
 נוגע בגבעה, שוטף דרך הנצב, עובר ביד,
 בחזה, בעתיד. הם שרים חזק יותר ויותר. הזאבים
 עומדים בקצה הגבעה וממתנינים, לבסוף,
 מלזים את האש למטה, הם מיללים, פוצעים
 את עצמם ואותנו. לפתע אני חש
 הקלה, משהו ממשיך אחריו: צליל מיאש
 וחם, רעד קצר של האדמה והאש, לילה אשר ממתין
 להתנפצות השחר, מלחמה נואשת על מקום וזמן.
 נמשיך להרס את זה, נמשיך להסתער,
 אין מוצא. לפתע עלתה מנגינה, כמה עשבים נרמסו,
 נשימות חמות עלו מבעד לאטימות הלילה, הם התקרבו
 אלינו, מבקשים מזון, חסרי מצוקה כמעט, חגים
 סביבנו כאחים. האם לא כך היו הדברים
 אמורים להיות תנועה לעבר הלחם, המים – חפוש
 אחר השמש, נאמנות זה לזה? השירה פרצה שוב והחיות
 נבהלו, נותרתי עם עצמי, עם הרשימה המתארכת, עם
 הודוים והחרטות. לא מצאתי חנינה.
 התכונתי לטוב. הנער נשם לפתע קרוב.

בכל קיץ מעלים לאדמה קרבנות אדם
 ויש צורך בנחמות רבות ובבריחות.
 עשרים אלף איש לוו את החיל הבודד למנוחות
 שירה ארכה נשאה את שון כרמלי אל האדמה.
 עשרים אלף איש פסעו מאחוריו ומצדדיו,
 לקחו את גופו היפה הרחק משפתי הבנות.
 מלחמה היא זמן הקרבנות,
 העולם מתבונן בנו מבעד למסכים ותמונות.
 אנו סרט קיץ מלחמתי, שבויי השלטונות וסוחרי הנשק
 אי השליטה בשפה הערבית והשתיקה שבינינו לבינם.
 וכבר נהרגו יותר מעשרים אלף בני עשרים
 ביום אהבתם לחיים, בפסגת כמיהתם לאהבה.
 כמה נכפה האדם לרחק מעצמו,
 לאבד את מרכיביו המצמצמים לנקדה
 ולהתפזר לתוך הרבים.

אלון בר

תחנה מרכזית

ובפנים כל הזמן-עכשו
 הנאון המרצד מאותת לכלנו
 תן דפק. תן דפק
 חיל יש לה פלאפון? אתה חייב לשמע על
 יש לה שקל לעזר לי להגיע ל
 מה אתה מחפש?

ואיד תסביר לנער שהלך לאבוד
 שזו רק ההתחלה

שבפנים יש בתוך
 ובתוך יש עמק
 ובעמק יש צל

שירה
 בתרמילו
 של חייל